

— „Витае трета нощъ надъ водната пустиня
и мрачнитѣ скали отекватъ страненъ тътенъ,
за приливъ иде часъ, а ти все бдишъ, царкиньо,
и твоятъ взоръ гори, отъ сластенъ димъ помжтенъ.

Дойди и разстели коса дълбокорунна
на мойтѣ колѣна, — привелъ челò надъ тебе,
азъ кротко ще приспя съсъ лютна среброструнна
великата ти скръбъ предъ незаслуженъ жребий.

Загледано къмъ насъ презъ сплетенитѣ клони
небето ще разкрий предвѣчната си слава
и твоята звезда несѣтно ще отрони
то въ тихото море на тихата забрава.

Чуй горката молба на своя пажъ, царкиньо,
отпада дивенъ взоръ, отъ сластенъ димъ
помжтенъ, —
витае трета нощъ надъ водната пустиня,
а мрачнитѣ скали отекватъ страненъ тътенъ.“